

PROIECT

privind principalele obiective urmărite în cazul alegerii ca membru al
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

Candidat,
Procuror ALINA ALBU

- 2016-

Considerații preliminare

Consiliul Superior al Magistraturii, prin competențele conferite de lege, în calitate sa de garant al independenței justiției, trebuie pe de o parte, să asigure acel echilibru necesar înfăptuirii actului de justiție în cadrul sistemului judiciar, iar pe de altă parte, trebuie să asigure poziționarea și relaționarea corectă a puterii judecătorești cu celelalte puteri ale statului prevăzute în Constituția României.

Garantarea lipsei oricăror ingerințe în actul de justiție și garantarea statutului profesional magistraților judecători și procurori, reprezintă concepte ce stau la baza noțiunii de stat de drept.

Consiliul Superior al Magistraturii, organism colegial cu un mandat colectiv limitat în timp, așa cum s-a statuat și prin decizia Curții Constituționale din 2 iunie 2016, trebuie să funcționeze pe toată durata mandatului ca o echipă, având ca responsabilitate fundamentală garantarea independenței justiției, realizabilă prin efortul comun al membrilor săi, toate proiectele și inițiativele acestora fiind generate de necesitățile, problemele și obiectivele sistemului judiciar și al societății în ansamblu.

În realizarea misiunii sale, Consiliul e chemat să vegheze la buna funcționare a sistemului judiciar, având atribuții importante în paliere privind recrutarea și formarea magistraților în cadrul Institutului Național al Magistraturii, numirea ori avizarea numirii magistraților pe anumite funcții, precum și în materie disciplinară, unde fiecare dintre secții, la acest moment, îndeplinește rol de instanță disciplinară.

De menționat este și faptul că la momentul aderării la Uniunea Europeană, România mai avea încă de înregistrat progrese în ceea ce privește reforma sistemului judiciar, motiv pentru care, prin decizia C (2006) 6569 a

Comisiei Europene, s-a instituit un mecanism de cooperare și verificare (MCV), prin care anual sunt monitorizate progresele efectuate.

După aproape 9 ani de la instituirea mecanismului, România se află în același proces de monitorizare MCV, în continuare justiția confruntându-se cu probleme de percepție publică, fiind acuzată deseori de imobilitate, corupție și influență politică.

Într-un atare context, consider că se impune ca **reformarea justiției** să fie un proces real și eficient, atât din punct de vedere legislativ, cât și din punct de vedere instituțional și managerial, care să vizeze toate componentele sale, în scopul:

- asigurării unui cadru legislativ coerent, stabil și predictibil, care să dea posibilitatea unei practici judiciare unitare;
- modernizării și adaptării instituționale, la nivelul tuturor parchetelor și instanțelor;
- asigurării de resurse umane suficiente și a unei pregătiri profesionale corespunzătoare, dată de formarea și specializarea continuă a magistraților și a personalului auxiliar;
- garantării independenței magistraților, prin apărarea fermă a acestora împotriva oricăror abuzuri și atacuri în legătură cu exercitarea profesiei;
- sancționării la fel de ferme a încălcărilor legii sau regulamentelor de către magistrați;
- stabilirii unor criterii de evaluare profesională clare și cuantificabile, adaptate specificului fiecărui palier de activitate;
- reformării Inspecției Judiciare și a activității acesteia;
- întăririi autorității Consiliului Superior al Magistraturii;

- consolidării integrității în cadrul sistemului judiciar, în vederea creșterii încrederii populației în justiție, atât în privința procedurilor de urmărire penală, cât și a celor de judecată;

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

Plecând de la premisele expuse mai sus, îmi propun ca, în situația în care voi fi aleasă membru al Consiliului Superior al Magistraturii din partea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, să urmăresc în raport de competențele atribuite prin lege, următoarele obiective:

1. Garantarea independenței justiției și apărarea reputației profesionale a magistraților împotriva abuzurilor și influențelor de orice natură.

Conform legii, această responsabilitate revine exclusiv Consiliului Superior al Magistraturii, iar magistrații judecători și procurori așteaptă din partea acestuia reacții ferme împotriva presiunilor de orice natură.

Consider că un sistem judiciar respectat și o putere judecătorească respectabilă nu se pot obține fără magistrați profesioniști, integri, dedicați și de înaltă calitate morală, pe care sistemul la rândul său, să îi poziționeze acolo unde le este locul în cadrul unei societăți democratice.

De aceea, în opinia mea, independența magistraților nu poate reprezenta o clauză de impunitate pentru toate acțiunile magistraților, ci ar trebui privită ca un drept și obligație deopotrivă, prin care magistratul, chemat să aplice legea în cazuri particulare, s-o facă cu aceeași măsură, diligență, imparțialitate, profesionalism și fără discriminare.

Practic, exercitarea funcțiilor judiciare trebuie să se realizeze prin aplicarea strictă a legii, dar să nu piardă din vedere ideea de „a face dreptate”.

Pe firul invers rezultatului, plecând dinspre efect spre cauză, se impune observația că un astfel de sistem judiciar independent, imparțial, autonom și,

pe cale de consecință puternic, se poate obține numai atunci când magistrații care îl formează îndeplinesc cele mai înalte criterii de profesionalism, integritate și bună credință, rolul Consiliului și al Inspecției Judiciare fiind acela de a propune standarde, de a stabili criterii, de a numi conducători și lideri capabili să pornească reforma din ei înșiși, dar și de a reacționa prompt și hotărât în situațiile în care se impune exercitarea prerogativelor acordate prin lege.

În opinia mea, cererile de apărare a reputației profesionale adresate de magistrați Consiliului și verificate prin intermediul Inspecției Judiciare, trebuie să fie tratate cu prioritate, pentru a se putea obține un efect real și nu doar o declarație publică, pe care factorul timp să o anihileze în substanța sa.

Afirmând aceasta, nu pornesc de la premisa că absolut orice dezbateră publică, orice articol de presă, orice prezentare deformată voită ori nu a realității dintr-o situație particulară, este de natură să lezeze independența ori reputația judecătorului și procurorului vizat, însă consider că fiecare dintre aceștia este liber în a aprecia dacă atacurile la adresa sa îl afectează profesional și personal și constituie un motiv întemeiat pentru formularea cererii în apărarea sa, raportat la frecvența, intensitatea, locul, modul, inițiatorii și beneficiarii acestor atacuri, etc.

În practică, cunosc situații în care colegii mei procurori au fost sistematic ținte ale atacurilor mediatice, a zecilor de plângeri și sesizări din partea persoanelor cercetate, adresate diverselor instituții, inclusiv Inspecției Judiciare, de cele mai multe ori scopul fiind acela de a obține tergiversarea propriilor dosare, defăimarea anchetatorilor și formarea curentului de opinie favorabil.

Or, într-o atare situație, abuzul de drept nu poate fi constatat de procurorul de caz, împotriva căruia sunt îndreptate atacurile, câtă vreme plângerile și sesizările sunt adresate altor organe și instituții, iar situații de

acest gen fac ca magistratul respectiv să se simtă lipsit de orice instrument care să îi permită, pe de o parte, să se apere în fața controalelor repetate, iar pe de altă parte, să finalizeze în termenele procedurale anchetele respective.

De aceea, în opinia mea, Consiliul Superior al Magistraturii, în calitate sa de garant al independenței magistraților, ar trebui să vegheze permanent la crearea cadrului firesc de muncă pentru toți magistrații și din oficiu să dispună măsuri de apărare a reputației acestora în cazul în care subiecții procesuali, reprezentanți ai media ori exponenți ai celorlalte puteri ale statului lansează atacuri ori creează presiuni de natură să afecteze obiectivitatea magistratului ori independența justiției per ansamblu.

O discuție aparte pe care doresc să o fac tot în legătură cu asigurarea independenței justiției, are în vedere asigurarea deplinei independențe a magistratului procuror, și nu am în vedere aici doar înlăturarea din lege a sintagmei, „*sub autoritatea ministrului justiției*” privind activitatea procurorului, ci mai ales asigurarea pârghiilor necesare pentru derularea în bune condiții a activității de urmărire penală.

În cele afirmate mai sus, pornesc de la percepția pe care cetățeanul de rând ajunge să o aibă în momentul în care este pus în situația de a fi subiect procesual în cadrul unei proceduri penale, prima interacțiune a acestuia fiind cu organele de poliție.

De aici, în realitatea zilnică, percepția despre bunul sau prostul mers al justiției pornește de la modul în care cetățeanul percepe profesionalismul celui în fața căruia a fost chemat sau s-a prezentat pentru a depune o plângere, o petiție ori doar pentru a solicita o lămurire.

Ca urmare, cum în majoritatea cazurilor, primul cu care interacționează este polițistul (știut fiind faptul că pentru majoritatea infracțiunilor, cercetarea penală este efectuată de către poliție, procurorul având doar rolul de a supraveghea), buna sau proasta reputație a Ministerului Public în

general, a unuia sau altuia dintre parchete în particular, este dată și de percepția cetățeanului față de pregătirea profesională, interesul și implicarea pe care o manifestă polițistul.

Tot astfel, bunul mers al unui parchet sau al urmăririi penale într-un dosar sau altul, este grevat de modul în care factorii decidenți din poliție înțeleg să aloce resurse umane suficiente în raport cu numărul sau complexitatea cauzelor, să facă demersuri pentru a asigura pregătirea profesională a lucrătorilor de poliție judiciară la standarde care să asigure instrumentarea cu profesionalism și în termene rezonabile a cauzelor, să prioritizeze anumite activități, etc.

Consider deci că asigurarea unei independențe reale a magistratului procuror nu poate fi garantată fără trecerea corpului poliției judiciare în subordinea Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În acest fel ar putea fi evitată dubla subordonare a ofițerilor de poliție judiciară (pe de o parte față de șefii ierarhici, și pe de altă parte față de procuror în activitatea de urmărire penală), aspect care în prezent conduce la împiedicarea coordonării eficiente a politicilor penale și dă posibilitatea amestecului executivului în problemele puterii judecătorești.

Această măsură ar fi menită să confere conducătorilor de parchete atribuții în selectarea ofițerilor și subofițerilor de poliție judiciară în funcție de competențe și cunoștințe profesionale deținute, precum și posibilitatea creării unor standarde de evaluare profesională a acestora.

Nu în ultimul rând ar permite ca, la momentul la care un ofițer de poliție judiciară alege să-și suspende, pe perioadă determinată, raporturile de muncă, sau să plece delegat/detașat în cadrul altor ministere sau autorități, interne sau internaționale, conducătorul parchetului să aibă la îndemână pârgii de înlocuire a acestora (în condițiile în care în prezent, în astfel de situații,

posturile ocupate de acești ofițeri rămân blocate, ceea ce determină pentru perioade cuantificabile în ani, lipsa unor resurse umane importante la nivelul parchetelor).

Menționez că, în acest demers, nu am în vedere aici strict unitatea de parchet din care provin, dezideratul alocării poliției judiciare proprii a D.I.I.C.O.T. fiind suficient de cunoscut fără o prezentare anume, ci am în vedere întreaga poliție judiciară, care trebuie să funcționeze sub autoritatea magistraților procurori, întru deplina independență a justiției.

2. Revizuirea criteriilor actuale de evaluare profesională a magistraților procurori și adoptarea unor criterii de evaluare și de performanță care să reflecte complexitatea cauzelor instrumentate și, în fapt, activitatea reală și eficiența fiecăruia.

Am în vedere aici, similar cu sistemul existent la nivelul instanțelor (unde la momentul înregistrării unui dosar sistemul ECRIS acordă automat un punctaj privind gradul de complexitate), definirea unor criterii clare și concrete, de tip punctaj, care să poată califica gradul de complexitate al dosarelor penale, deoarece la momentul actual, conform procedurii existente, complexitatea cauzelor instrumentate la nivelul P.Î.C.C.J., D.I.I.C.O.T. și D.N.A., nu poate fi reflectată corect.

Consider de asemenea că în prezent, criteriile de evaluare profesională ale procurorilor sunt mult prea generale și nu reflectă activitatea propriu-zisă a fiecăruia dintre aceștia.

Opinez că nu este încurajată meritocrația, ci din contră, evaluările profesionale continuă să aibă un caracter formal și nerealist.

Poate este necesar să admitem că nu întotdeauna cantitatea și ritmicitatea sunt cele care trebuie să dea măsura activității procurorilor, în mare măsură acestea fiind criteriile cu care operează în prezent Inspekția

Judiciară.

Merită scos în relief faptul că astăzi, în realitatea pe care o cunoaștem cu toții, este nevoie pentru evaluarea muncii procurorilor de noi instrumente, de noi criterii de evaluare, adecvate.

Consider că o corectă evaluare trebuie reflectată în activitatea efectivă a procurorului, deoarece în caz contrar se va ajunge la paradoxul în care unii din cei mai profesioniști procurori, cu rechizitorii ample și deosebit de complexe, să fie sancționați disciplinar pentru că nu au lucrat ritmic în toate dosarele. De asemenea, acest criteriu poate crea sinecure procurorilor care urmăresc efectuarea de activități „ritmice” în toate dosarele, dar nu finalizează nici o cauză cu rechizitoriu.

Consider că astfel de evaluări nu pot determina niciodată disponibilitate la efort, ci continuă să genereze derută.

Mai mult, un stoc mare de dosare va pune presiune întotdeauna pe magistrat, povara cantității putând duce oricând, indiferent de efortul depus pentru a reduce un stoc de dosare care crește oricum, la afectarea esenței profesiei sale – independența.

Aceasta deoarece, nu de puține ori, gradul de încărcătură la instanțe și parchete este disproporționat față de resursa umană existentă, astfel încât complexitatea unor cauze, în lipsa unor criterii obiective de prioritate și urgență a unor cauze în detrimentul altora, va reprezenta totdeauna o vulnerabilitate a magistratului respectiv, care va fi evaluat și va fi controlat avându-se în vedere doar cantitatea, nu și calitatea.

De aceea consider că o altă preocupare a Consiliului Superior al Magistraturii ar trebui să o constituie stabilirea unor criterii obiective de prioritizare a cauzelor aflate la un anumit moment dat în lucru la procuror.

Aceasta deoarece este de notorietate faptul că în prezent, o deficiență majoră a sistemului judiciar, cel puțin în prima fază a procesului penal, se

regăsește **în lipsa unor criterii legale de prioritizare a cauzelor penale**, cu excepția dispozițiilor art. 355 C.p.p. – referitoare la judecarea cauzelor cu arestați preventiv, care se desfășoară cu urgență și cu precădere, lipsind însă astfel de prevederi exprese pentru cursul urmăririi penale.

3. Reformarea Inspecției judiciare și a activității de inspecție și control

Constat că se impune reformarea Inspecției judiciare începând cu criteriile de admitere și modalitatea de selecție a inspectorilor și încheind cu durata mandatului acestora.

Opinez că cele două criterii generale de admitere a candidaților la funcția de inspector, respectiv vechimea în magistratură de minimum 8 ani și gradul profesional de tribunal, nu sunt îndeplătitoare pentru a da posibilitatea numirii într-o funcție de asemenea importanță pentru sistemul judiciar și trebuie completate cu condiții privind o excelentă pregătire profesională combinată cu o experiență profesională vastă, inclusiv în domenii cum sunt corupția și criminalitatea organizată.

Totodată, consider că există o anomalie a legii ce trebuie îndreptată, respectiv lipsa limitării numărului de mandate pe care le poate exercita un inspector judiciar, precum și în ceea ce privește modul de selectare a noilor inspectori. Se poate ajunge la situații periculoase în care se vor stabiliza în aceste funcții importante, aceiași magistrați, pe principiul reciprocității alegerii.

Îmi propun totodată inițierea unor demersuri de modificare legislativă, în conformitate cu competențele atribuite de lege, care să asigure **accesul liber la justiție și magistraților, în materie disciplinară**, la același nivel, și respectând aceleași grade de jurisdicție care sunt prevăzute pentru orice cetățean al României.

Acest demers are în vedere nu dorința de a înlătura responsabilitatea ce revine secțiilor în materie disciplinară, ci privește respectarea principiului fundamental conform căruia nimeni nu este mai presus de lege, iar accesul la justiție nu poate fi îngrădit.

Aceasta deoarece în prezent, în conformitate cu prevederile art. 44 alin.1 din Legea nr. 317/2004: „*Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește, prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare*”.

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 51 alin. 3 din (3) Legea nr. 317/2004: „*Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare de către judecătorul sau procurorul sancționat ori, după caz, de Inspekția Judiciară sau de către ceilalți titulari ai acțiunii disciplinare care au exercitat-o. Competența soluționării recursului aparține Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție*”.

În conformitate cu art. 5 al aceluiași articol, „*Hotărârea prin care se soluționează recursul prevăzut la alin. (3) este irevocabilă*”.

Din cele de mai sus, se desprinde concluzia că pentru magistrații sancționați disciplinar există două grade de jurisdicție – Secția de judecători/de procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii – care ține loc de instanță de fond în materie disciplinară, și recursul, în fața Completului de 5 judecători din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, care la rândul său, motivele de recurs fiind cele **expres și limitativ** prevăzute în art. 488 Cod procedură civilă.

În urma simplei lecturi a articolului menționat, se poate observa că reprezintă motive de recurs doar cele care țin de nelegalitatea unei hotărâri, nu și cele care țin de netemeinicia acesteia.

În lipsa unor temeiuri de recurs care să permită atacarea Hotărârilor Secțiilor de procurori/judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și pe motive de netemeinicie, nu doar pe motive de nelegalitate, un magistrat sancționat disciplinar nu va ajunge practic niciodată în fața unei instanțe de judecată (independente, nu asimilate, cum este cazul Secțiilor CSM), care să analizeze și să dispună **asupra fondului cauzei**.

Față de această situație, propunerile mele vor fi în sensul de a modifica dispozițiile legale incidente în materie, astfel încât, să fie introdusă calea de atac a apelului – cale de atac devolutivă, care implică dezbateră fondului și formularea de probatorii în fața instanței, competența de soluționare a apelului urmând să revină instanțelor competente în funcție de gradul profesional deținut de magistrat, în timp ce Înalta Curte de Casație și Justiție va examina eventualul recurs, cale de atac prohibitivă, în interiorul căreia Înalta Curte să se pronunțe ca și acum, doar în drept, însă de data aceasta cu o prealabilă respectare a dreptului la un proces echitabil al magistraților judecători/procurori sancționați disciplinar.

Consider că o astfel de inițiativă din partea unui membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, va avea câștig de cauză, cu atât mai mult cu cât, de dată recentă (21.06.2016), CEDO a pronunțat **două hotărâri împotriva Portugaliei**, în care a constatat încălcarea dreptului la un proces echitabil pe motiv că Seccao de Contencioso do Supremo Tribunal de Justica (corespondenta *Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție* din România) nu a avut posibilitatea legală de a administra proba testimonială pentru a reaprecia starea de fapt reținută de Conselho Superior da Magistratura (omologul CSM din România) în deciziile disciplinare de sancționare a unor judecători.

4. Garantarea statutului de magistrat al procurorilor

Abordarea viitoare de către Parlamentul României a problemei revizuirii Constituției ar putea viza și arhitectura constituțională a sistemului judiciar și posibil, statutul magistraților judecători și procurori.

În acest context, trebuie menționat faptul că, la data de 6 noiembrie 1997, Comitetul de Miniștri a adoptat o Rezoluție care cuprinde o serie de cerințe privind independența procurorului, fiind avute în vedere douăzeci de principii-reper.

Ministerul Public este parte componentă a autorității judecătorești, procurorii fiind, potrivit Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, magistrați și nu „agenți” ai puterii executive.

Opinez că menținerea statutului de magistrat al procurorului, alături de consolidarea capacității funcționale a Ministerului Public, prin trecerea în cadrul acestuia a poliției judiciare, completate cu numirea în funcțiile de conducere din cadrul parchetelor a unor procurori profesioniști, integri și experimentați, cu un anumit palmares profesional, selectați cu maximă rigurozitate și obiectivitate, trebuie să reprezinte imperative ale CSM.

Militând pentru menținerea statului de magistrat, nu pot face abstracție de împrejurarea că acesta implică în fapt și o serie întreagă de obligații și restricții, pe care magistratul de carieră și le asumă voluntar, dar de care ar trebui la final să se și bucure, în sensul obținerii unei pensii speciale de serviciu, pe măsura loialității dovedite.

Voi fi foarte fermă în ceea ce privește:

- menținerea pensiei speciale pentru magistrați, atât ca prag de vechime, cât și privind cuantumul stabilit, meritate pe deplin în opinia mea, atât prin gradul de uzură fizică și psihică pe care le presupune profesia de judecător sau procuror, cât și prin cuantumul cotizațiilor achitate în decursul perioadei.

- delimitarea noțiunii de „vechime în magistratură” de conceptul de vechime în muncă în alte profesii juridice, astfel încât doar magistrații care au

exercitat efectiv profesia de procuror sau judecător să beneficieze de pensiile menționate anterior, constrângerile și interdicțiile de care aminteam anterior nefuncționând în cazul profesiilor juridice liberale, astfel că apreciez inechitabilă reglementarea actuală.

- recunoașterea bolilor profesionale și reglementarea pensiei speciale pentru boală profesională pentru magistrați și pentru personalul auxiliar.

În legătură cu acest ultim deziderat, menționez că în ultima perioadă, am constat din ce în ce mai frecvente cazurile unor boli grave manifestate atât la nivelul magistraților, cât și la nivelul personalului auxiliar de specialitate, multe dintre acestea încadrându-se în sintagma „boli profesionale” (ex. atac vascular cerebral, infarct miocardic manifestat la locul de muncă, etc.).

Cu toate acestea, din această perspectivă, consider că legile justiției nu sunt coroborate cu prevederile codului muncii, în sensul în care legile justiției prevăd pentru magistrații și personalul auxiliar de specialitate doar posibilitatea pensionării la limita de vârstă sau la îndeplinirea condițiilor de vechime, fără a avea nici un fel de dispoziții referitoare la pensionarea pe caz de boală și posibilitatea de a beneficia, într-o atare situație de pensie profesională.

În opinia mea, această situație este de natură să aducă grave deservicii și vulnerabilități sistemului judiciar, cel puțin din următoarele două perspective:

- pe de o parte, situația vizează direct magistrații și personalul auxiliar de specialitate, care la momentul intervenției unei boli (de cele mai multe ori generată de stres, lucrul sub presiune, amenințări venite din partea inculpaților, stres și suprasolicitare dată de volumul mare de cauze aflate în lucru, etc.), se află în situația pensionării de boală cu o pensie derizorie, în cadrul sistemului general de pensii, independent de contribuțiile plătite pe parcursul întregii cariere la asigurările de stat și de contribuția adusă la

înfăptuirea actului de justiție (în condițiile în care în practică sunt întâlnite frecvent cazuri de îmbolnăvire după 20 de ani de carieră sau mai mult);

- pe de altă parte, situația afectează unitatea de parchet sau instanța, întrucât în momentul în care astfel de evenimente regretabile se produc, conducătorul unității, din punct de vedere uman și moral are tendința de a menține în funcție unul sau mai mulți magistrați aflați în această situație (chiar în cazul unor boli incurabile, cel mai frecvent întâlnit fiind cancerul, pentru care este evident că nu poate surveni recuperarea integrală a capacității de muncă), ceea ce conduce la afectarea activității curente a parchetului/instanței, dar și a persoanei în cauză, ce practic își accelerează boala.

Față de toate cele exprimate mai sus, consider că modificarea dispozițiilor legale în sensul introducerii pensiei pentru boli profesionale, atât pentru magistrați, cât și pentru personalul auxiliar de specialitate, ar trebui să reprezinte o prioritate a Consiliului Superior al Magistraturii.

În legătură directă cu statutul magistratului procuror și dreptul acestuia la carieră, doresc să menționez că susțin propunerile valoroase exprimate de unii dintre colegii mei din cadrul D.I.I.C.O.T., referitoare la posibilitatea acordării procurorilor din cadrul D.I.I.C.O.T. și D.N.A., după o perioadă de 7 ani de funcționare **continuă** la aceste structuri specializate a gradului profesional aferent Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Sunt de acord cu cele susținute de colegii mei care, neavând grad profesional al structurii în care își desfășoară efectiv activitatea, se găsesc în situația defavorizată de a nu se putea pregăti la același nivel cu procurorii din alte parchete, la momentul organizării examenelor, datorită lipsei timpului fiind afectați de specificul, complexitatea și volumul mare de muncă.

Spun aceasta pentru că am direct cunoștință de zecile și uneori sutele de zile de concediu de odihnă neefectuate de colegii mei, majoritatea neputând să

își efectueze vacanța anuală legală, cu atât mai puțin să solicite concedii de studii.

Și în opinia mea, acest demers poate fi un semnal pozitiv pentru procurorii tineri, care ar putea fi atrași spre aceste structuri, fiind de asemenea și o modalitate de a răsplăti munca susținută derulată pe o perioadă suficient de lungă în cadrul acestor structuri, care să-i confere titularului capacitatea profesională aferentă gradului.

5. Identificarea în continuare a necesităților de modificare legislativă pentru creșterea eficienței sistemului judiciar și inițierea unor demersuri consecvente pentru adoptarea acestora de către executiv și parlament.

Acest obiectiv vizează o analiza serioasă a nevoilor actuale ale sistemului judiciar și formularea de propuneri către Ministerul Justiției, care să transpună în lege aceste nevoi, bazat pe:

- analiza evoluțiilor inerente în ceea ce privește cererea de servicii publice oferite de justiție și stabilirea direcțiilor acestora;
- identificarea unor soluții de reducere a cererii generale de servicii publice oferite de sistemul judiciar, prin utilizarea unor categorii de filtre sau direcționarea acestor cereri către alte sectoare, sau unde este posibil, prin eliminarea unor proceduri procesuale obligatorii;
- consultarea pe probleme importante a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii cu magistrații care le-au acordat încrederea și i-au desemnat să îi reprezinte, pentru a identifica problemele concrete ivite în practică, disfuncționalități și neconcordanțe legislative actuale, inadvertențe existente între legislația națională și cea comunitară, etc.

Chiar dacă inițiativa legislativă aparține altor organisme, iar Consiliul poate doar propune Ministerului de Justiție promovarea sau modificarea unor

legi, consider că în privința actelor normative ce vizează direct sistemul judiciar, avizul Consiliului Superior al Magistraturii ar trebui să fie unul obligatoriu, nu doar consultativ.

De altfel, acest deziderat a fost parte a proiectului ultimului membru ales în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii din partea P.Î.C.C.J în 2012, motiv pentru care opinez că își găsește deplină valabilitate și actualitate în continuare, astfel că voi milita pentru aceasta.

6. Modernizarea instituțională în raport de progresul tehnologic și adaptarea entităților judiciare la realitățile sociale actuale.

Am în vedere alocarea de spații administrative adecvate derulării activității atât pentru parchete, cât și pentru instanțe, care să fie apte nu numai din punct de vedere funcțional, dar care să asigure și solemnitatea necesară derulării actului de justiție, concomitent cu asigurarea dotărilor tehnice necesare efectuării de audieri înregistrate, de audieri prin videoconferință sau cu voce distorsionată, de acces la baze de date, etc.

Trebuie avut în vedere că justiția modernă nu se poate face cu instrumente învechite, fie și pentru faptul că însăși criminalitatea a evoluat odată cu societatea, iar un răspuns adecvat se poate obține prin utilizarea unor instrumente egale.

Nu în ultimul rând, adaptarea instanțelor și parchetelor la cifrele în creștere ale criminalității înseamnă nu numai suplimentarea în mod absolut a personalului și resurselor, ci și reducerea în consecință a numărului de personal în alte zone (mai puțin afectate), prin realocarea corespunzătoare a acestuia.

7. Asigurarea de resurse umane cu pregătire superioară, cu alocarea corectă a acestora, precum și ridicarea gradului de pregătire profesională a personalului auxiliar.

Decurgând din cel anterior, acest deziderat implică asigurarea și alimentarea sistemului cu magistrați profesioniști, care să aibă cunoștințele teoretice și abilitățile practice necesare îndeplinirii eficiente a actului de justiție, care la rândul lor să dispună de personal auxiliar capabil să sprijine cât mai mult activitatea zilnică a judecătorului/procurorului.

Din constatările mele, realizate este adevărat, fără o cercetare aprofundată, ci doar luând în considerare datele publice din bilanțurile anuale ale parchetelor/instanțelor, prin comparație cu schema de personal existentă la nivelul acestora, a rezultat că numărul anual al dosarelor înregistrate și repartizate per judecător/procuror este unul relativ mare, iar la nivelul unora dintre instanțe și parchete se înregistrează supraîncărcare, personalul fiind de asemenea insuficient și fluctuant.

Acest fapt generează, între altele, întârzieri în soluționarea cauzelor, ceea ce pe de o parte se reflectă într-o părere proastă despre justiție la nivelul percepției publice, iar pe de altă parte creează un sentiment de insecuritate asupra magistratului procuror sau judecător, dat fiind faptul că unul dintre criteriile de evaluare a activității profesionale a acestora este reprezentat de numărul de dosare soluționate în raport cu cele repartizate, precum și de ritmicitatea efectuării activităților procedurale în cauzele aflate la un anumit moment în lucru.

În acest context, consider că o soluție de degrevare a magistraților și de eficientizare a muncii acestora, o poate constitui transferarea de sarcini către personalul auxiliar, cu excepția sarcinilor judiciare, referindu-mă aici strict la cele pur administrative.

O altă pârghie aflată la îndemâna Consiliului Superior al Magistraturii constă în faptul că, acesta, având în coordonare Institutul Național al Magistraturii și Școala Națională de Grefieri, poate și trebuie să vegheze la asigurarea unei selecții riguroase a candidaților la ambele unități de formare, la asigurarea unor programe de învățământ adecvate, la orientarea auditorilor de justiție îndeosebi spre practică, la formarea continuă și specializarea pe domenii de activitate, în fapt pregătirea de practicieni valoroși.

În acest sens, consider că una dintre prioritățile Consiliului Superior al Magistraturii ar trebui să constea în elaborarea unor criterii obiective de selecție a formatorilor și experților care își desfășoară activitatea în cadrul Institutului Național al Magistraturii și Școlii Naționale de Grefieri.

Afirm aceasta deoarece ar fi de dorit ca formatorii și experții să fie selectați din rândul profesioniștilor veritabili, care să dețină și abilitățile de comunicare și de predare necesare, nu numai cunoștințe teoretice, astfel încât să nu se ajungă la situația regretabilă în care în cadrul acestor forme de învățământ să se reia practic materiile studiate în facultate.

Consider că aceste două unități de formare profesională superioare, ar trebui să transmită în principal cunoștințe de ordin practic, care să formeze atât magistraților, cât și personalului auxiliar, abilitățile efective de a desfășura activitatea profesională imediat după absolvirea lor, cunoștințele teoretice fiind prezumate a fi fost însușite în timpul facultății.

Aceasta deoarece, din experiența acumulată, am constatat că se impune cristalizarea cunoștințelor practicienilor dreptului la nivel de metodologii de lucru (ghiduri de bune practici, etc.), cel puțin pentru faza de urmărire penală, care să își propună unificarea practicii la nivelul parchetelor.

8. Consolidarea autorității Consiliului Superior al Magistraturii

În viziunea mea, membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii

sunt exponenții celor ce i-au trimis prin votul lor în cel mai înalt for profesional.

Acest lucru cred că poate fi realizat prin relaționarea permanentă a membrului ales cu magistrații din rândul cărora provine, cu magistrații cu funcții de conducere de la toate instanțele și parchetele, cu liderii de asociații profesionale, cu reprezentanți ai Ministerului Justiției.

În situația onorantă în care aș fi aleasă membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, voi avea în vedere în primul rând caracterul de reprezentare al funcției obținute, motiv pentru care, îmi voi propune să fac parte din echipă ca voce a procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, DNA și DIICOT.

În acest sens, dat fiind că în prezent ocup o funcție de șef în cadrul D.I.I.C.O.T., opinez că îmi incumbă obligația morală de a elibera această funcție și de a nu uza de dreptul conferit de legea actuală privind suspendarea pe perioada mandatului.

De altfel, cred că această obligație ar trebui legiferată, membrul ales urmând să fie obligat prin lege să își depună mandatul din funcția de conducere deținută, după alegerea sa ca membru al Consiliului.

În acest fel, nu s-ar îngreuna activitatea unității din care magistratul provine, funcția devenind accesibilă altor magistrați și nu s-ar mai isca nici un fel de probleme de legalitate generate de durata suspendării din funcția de conducere care poate fi dublă față de durata mandatului în sine (mandatul CSM este de 6 ani, iar cel pentru funcție de conducere de 3 ani).

Cu atât mai mult, găsesc total inaplicabilă operarea acestei suspendări pentru magistrații detașați la cerere în cadrul aparatului administrativ al Consiliului, fiind absolut necesară tranșarea acestei probleme, care din punctul meu de vedere excede și cadrului actual al legii.

De aici, în corelație directă cu cele mai sus prezentate, apreciez că trebuie

reanalizată necesitatea de funcționare în aparatul administrativ al CSM, a unui număr considerabil de magistrați (în contextul în care în structurile instanțelor/parchetelor se resimte acut lipsa de magistrați pe funcțiile de execuție, care generează supraîncărcarea cu dosare).

Astfel, consider că la nivelul aparatului administrativ al CSM ar trebui realizată o analiză concretă, pe tipuri de activități, pentru a se stabili dacă activitatea derulată în prezent de către magistrați, nu ar putea fi asigurată cu personal auxiliar de specialitate și cu specialiști din alte domenii necesare.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește consolidarea autorității Consiliului Superior al Magistraturii, doresc să subliniez importanța modificării rolului Consiliului Superior al Magistraturii în procedura de ocupare a celor mai înalte funcții din cadrul Parchetelor.

Din această perspectivă, este de menționat faptul că în ședința din data de 27.10.2015, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât, în temeiul art. 38 alin. (5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, sesizarea ministrului justiției cu propunerile de inițiere a procedurilor de modificare și completare a Legilor nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, nr.304/2004 privind organizarea judiciară și nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

În acest context, s-a propus, printre altele, modificarea dispozițiilor art. 54 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, după cum urmează:

„Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjuncții acestuia, procurorii șefi de secție ai acestor parchete, precum și procurorul șef al Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjuncții acestora sunt numiți de Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.”

În situația în care aş fi aleasă membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, voi fi unul dintre susținătorii modificărilor ce se doresc a fi aduse legilor justiției în sensul propunerii menționate, convinsă fiind că aceste modificări vor duce pe de o parte la consolidarea autorității Consiliului Superior al Magistraturii, și pe de altă parte, la consolidarea independenței sistemului judiciar în ansamblul său, generând, pe cale de consecință, o creștere a încrederii cetățeanului în actul de justiție.

**PROCUROR,
Alina Albu**

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO